

să mai reproduc câteva rânduri din scrisoarea dvs. mai sus amintită.

„Desfid pe oricine dintre detractorii mei, care au pus în discuție dârzenia, rezistența și suferința mea din anii de anchetă și de temniță, sau consecvența mea morală și politică de după eliberare...” (sublinierea aparține tot autorului) și acum întrebarea:

Cum se face, dle Constantin Ticu Dumitrescu că la Filiala AFDP Neamț sunteți prieten și susțineți tocmai pe cei care prin faptele lor au dovedit că nu au nimic comun cu morala și pe care doriți cu orice preț să-i puneți în fruntea filialei?

Cum se împacă consecvența morală cu folosirea de către oamenii dvs. a minciunii cu scopul de a dezinforma mulțimea spre a vă face capital politic? Spre exemplu, dl. Alex. Lăzărescu, prietenul dvs., pe care l-ați numit în mod abuziv președinte al Filialei Neamț, cu scopul de a produce dezbinări în Asociație, arată de la distanță o hârtie, fără a permite să fie citită, afirmând că este o scrisoare a dlui Ion Diaconescu prin care vă recunoaște și vă susține ca președinte AFDPR. Oare consecvența morală exclude orice sentiment de rușine, fiindu-i permis orice? Nu vă dați seama că folosindu-vă de oameni compromiși, având o morală mai mult decât îndoielnică, cu apucături asemenea infractorilor de drept comun, nu faceți decât să compromiteți AFDPR-ul?

Neculai POPA

Această scrisoare a apărut numai de ziarul *Oglanda*, de data aceasta *Dreptatea* refuzând să o publice, asemenea ziarelor de mare tiraj (România Liberă, Ziua, Adevărul, Evenimentul), care niciodată nu au publicat articole ce nu i-ar fi convenit lui Constantin Ticu Dumitrescu. Dar pentru a nu fi acuzat că fac afirmații fără acoperire, redau această scrisoare trimisă de Constantin Ticu Dumitrescu lui Alexandru Lăzărescu, care la Asociație a ajuns fără xerocopiile menționate în ea.

17 ian. 1997

Dragi prieteni
și frați de suferință,

Vă scriu la început de an, cu sentimentul răspunderii ce mi-am asumat, de când cei mai mulți dintre voi, mi-ați încredințat destinele asociației noastre.

Vă mai scriu și din nevoia de a hotărî împreună drumul ce avem de urmat.

După bucuria alegerilor din Nov. 96, cu fiecare zi care a trecut am început să trăim amărăciunea unei victorii, care trebuia să fie a vieții noastre întregi și pentru care s-au jertfit zeci de mii de oameni, iar alte sute de mii (printre care și noi supraviețuitorii !) au plătit cu munți de suferințe.

Moartea lui Corneliu Coposu a însemnat și pentru foștii deținuți politici, pierderea unui sprijin real și a marcat începutul perioadei de marginalizare.

Deși pare paradoxal, această marginalizare, diabolic organizată, este condusă de câțiva foști deținuți politici și a început cu eliminarea noastră brutală din forurile de conducere ale unor partide istorice (de la funcții permanente, conduceri locale etc.).

A continuat prin sprijinirea și incitarea unor elemente compromise și dizidente cu scopul clar al dezmembrării și destabilizării AFDPR-ului.

Și a devenit și mai clar după ce nici-un fost deținut politic n-a fost ales în guvern sau în administrație (prefect, subprefect, director etc.).

Justificarea că suntem bătrâni, nu poate fi acceptată, atâta vreme cât cei care o fac sunt cel puțin septuagenari, iar președinții PNȚCD și PNL sunt septuagenari și chiar octogenari. După cum nu este valabilă explicația că studiile universitare (care lipsesc unora dintre noi, pentru că avem între noi ingineri, medici și profesori universitari de înaltă valoare profesională).

Trebuie să recunoaștem că majoritatea membrilor noștri

este reprezentată de oameni în vârstă, bolnavi, dar o anumită minoritate este formată din oameni în toată puterea fizică și intelectuală. A nu folosi aceste capacități, această rezervă morală este un atentat la viitorul acestei națiuni și o nedreptate strigătoare la cer.

Poate că am fi putut trece peste această nedreptate, dacă cei cu care ne-au înlocuit ar fi fost mai buni și mai valoroși. Dar când peste tot, în partide, în executiv și chiar în parlament, cei promovați cu precădere sunt cei care s-au specializat în marxism, foști activiști de partid sau nu, procurori și judecători comuniști ori agenți informatori, nemulțumirile noastre se transformă în alarmă și revoltă.

Dacă așa stau lucrurile, ce viitor ne așteaptă când PCR și Securitatea și-au diseminat cadrele în partidele noastre sau în sferele puterii și când serviciile secrete, MI și MapN sunt aceleași ?!

Toate acestea, inclusiv scopurile și interesele AFDPR-ului, m-au obligat la o anumită atitudine, exprimată uneori în declarații de genul celei făcute la 13.01.1997, în Senatul României.

Desigur aceste luări de poziție pot fi interpretate, criticate sau condamnate de oameni de bună credință. Ține de exercițiul democrației. Din păcate însă cele mai multe interpretări sunt făcute la ordin, ori au la bază invidii și orgolii mărunte.

Ceea ce vreau să vă mărturisesc este faptul că în toată strădania mea de-a lungul celor 7 ani, n-am urmărit decât binele și prestigiul asociației. Am creat și apărut imaginea AFDPR, cu orice preț. Sigur – ca fiecare om, a trebuit să înving și eu momentele de slăbiciune și partea de subiectivism. Poate că n-am reușit întotdeauna, dar am dorit aceasta.

Prezent în toate colțurile țării, ori prin discursuri și prin articole și interviuri, am reușit să impun în opinia publică, existența unui organism viu, implicat moral și politic, care este AFDPR.

Celor care s-au obișnuit numai să bârfească și să critice

(lucru cel mai ușor de făcut), le amintesc doar că fiecare membru al asociației și fiecare filială, au avut toată libertatea de acțiune și manifestare. Puțini au fost însă cei care au făcut-o cu adevărat, iar Filialele și-au dovedit menirea, funcție de valoarea membrilor săi, personalitatea președinților și a conducerilor acestor organizații județene.

În altă ordine de idei vreau să se știe că fiind efectiv sprijinit de Corneliu Coposu și Ana Blandiana, am implicat AFDPR în conducerea CDR, unde a avut un rol decizional și moral foarte important. Această implicare în construirea viitorului națiunii a fost posibilă prin aportul și rolul pe care l-au jucat filialele noastre, organizațiile CDR județene.

Și a însemnat o dovadă în plus că AFDP-urile sunt organisme vii și puternice. Este drept că situația a diferit de la un județ la altul.

În fine, vreau să vă mărturisesc că nu mi-a fost deloc ușor, dacă ținem seama de faptul că începând din 1990, a trebuit să-mi asum mari riscuri, la care am expus și familia mea.

Așa cum știți a trebuit să fac față – printre altele – unui adevărat război psihologic și unei campanii oribile (științific organizate) de denigrare și amenințări, la care au participat institutii ale statului, partide politice și nu în ultimul rând unii „prieteni” din asociație, subordonați unor legături mai vechi din securitate sau complexelor generate de teama dosarelor, cum și orgoliilor, invidiilor și altor patimi omenesti.

Una din problemele „exploatare” dirijată și profesionist a fost cea legionară, mai exact a luptei pe care o duc împotriva legionarilor. Nimic mai fals!

Pentru că între prietenii mei de închisoare și din perioada anterioară se numără și mulți dintre legionarii care s-au opus (după 1945), comunismului. Am avut prieteni în închisoare cu care nici n-am discutat problema apartenențelor noastre politice. Era prea grea teroarea și lupta pentru exterminarea noastră, ca să avem timp pentru așa ceva. Aveam atitudine comună, același răspuns demn de dat călăilor.

Am trăit în temnițele comuniste și în lagărele morții, împăcarea și înălțarea sufletească a poeziei lui Gyr, pe care o învățasem pe dinafară, fără să fiu legionar.

Ori tocmai de aici începe conflictul cu „așa zișii” legionari ai zilelor noastre, care se consideră – prin culoare – superiori masei de deținuți între care s-au aflat. Ei nu admit că printre aceștia să fi existat oameni care au reprezentat adevărate modele de rezistență și sacrificiu. (Ar fi suficient să-l citez doar pe Remus Radina!).

Trebuie să mărturisesc abia acum că acuzațiile pe care mi le aduceau ofițerii de securitate, privind organizarea unui grup de rezistență în Bucegi, aveau baze reale, materializându-se prin oameni care acceptaseră să meargă acolo, prin armele adunate etc. Deci în 1948-1949 am încercat împreună cu prietenii, printre care și legionari să inițiem această acțiune. O recunosc abia acum, după aproape 50 ani și n-am recunoscut nimic în timpul lunilor mele de tortură în anchetele securității. Dosarele anchetelor mele o dovedesc.

După 1989, am studiat pe bază de documente indubitabile, lanțul trădărilor și al agenților informatori, infiltrați între noi. Am fost șocat că unii pe care-i credeam deasupra mea, conlucrau cu Securitatea. Printre ei erau și legionari, dar și de alte orientări. Am urmărit astfel rolul nefast jucat de unul dintre aceștia în mai multe grupuri: Oltenia, Babadag, Prahova, București.

În sfârșit după 1990, ca președinte al AFDPR am avut și am prieteni sau drept colaboratori, foști legionari de înaltă ținută morală și parteneri ai valorilor democratice. Din clipa însă când așa zișii legionari ies din trecutul lor, din lupta lor pentru o istorie reală a mișcării și vor să reînvie mișcarea legionară, atât ca președinte al AFDPR, cât și ca adept al democrației sunt obligat să reacționez. Așa am reacționat atunci când pe banii asociației și sub jurisdicția acesteia a fost posibilă organizarea grupului (cuibului Horia Sima) condus de Suru, găzduit 2 ani sub protecția „Prietenilor AFDPR” la fili-

ala București și alte câteva cuiburi la alte filiale.

Relansarea „cămășilor verzi cu diagonală” din sediile și prin contribuția filialelor noastre, încalcă grav atât statutul AFDPR cât și legile țării. Se pune astfel în pericol de moarte ființa asociației și puținele drepturi câștigate atât de greu de foștii deținuți politici.

În altă ordine de idei a fost iremediabil compromisă existența „Prietenilor AFDPR” transformată în realitate în pepinieră legionară. Toate datele de mai sus se regăsesc cu lux de amănunte în rapoartele SRI (cu declarații, fotografii, xerocopii etc).

Ca o concluzie, eu cred că trebuie să fie clar pentru toată lumea, că noi avem calitatea de membrii ai asociației, pentru activitatea și convingerile noastre anticomuniste după 1945. În nici un caz pentru vreo activitate de partid și cu atât mai mult pentru activitatea de organizare a mișcării legionare, desfășurată înainte de 6.03.1945.

Am fost și rămân de asemeni împotriva monumentelor închinat „selectiv” unei categorii de foști deținuți politici (legionari, țărâniști etc)

Monumentele ridicate prin banii sau numai prin grija AFDPR-ului, sunt monumente închinat tuturor deținuților politici anticomuniști.

Și această atitudine a fost răstălmăcită și prezentată tendențios.

O altă „problemă” folosită pentru denigrarea mea cât și pentru a crea zădărnici în asociație este cea legată de diferențierea apărută prin prevederile statului și a DL118/1990, între foștii deținuți politici și cei strămutați, deportați, D.O.-iști. În mod nedrept și tendențios și această diferențiere mi-a fost atribuită, când în realitate a fost rezultatul dezbaterilor și votului de la Congrese, fără contribuția mea personală.

Cât privește acuzațiile aberante și fără noimă care mi-au fost aduse cu o furie dementială, de indivizi dubioși moral ori chiar psihic sau de agenți SRI, am considerat că este nedemn

să răspund. Am urmat exemplul lui Corneliu Coposu și al lui Mihai Băcanu, care n-au răspuns niciodată calomniilor.

De altfel conștiința, supremul meu judecător îmi impunea demnitatea omului care nu are nevoie să se apere.

Astăzi lucrurile s-au schimbat prin faptul că fiica mea, care a fost profund afectată de această campanie, avocat fiind a deschis până acum trei procese penale, celor care se fac vinovați de infracțiuni la demnitatea persoanei tatălui ei și se pregătește și pentru altul în teritoriu. Vă rog deci ca orice articol calomniator sau insulte publice să-mi fie aduse la cunoștință.

Totuși vreau să vă întreb pe oricare dintre voi, ce ați răspunde dacă cineva v-ar acuza că v-ați substituit unui văr care a murit, ori că n-ați fost deținuți politici, ci de drept comun ?!

Ce ați răspunde dacă ați fi acuzați că ați fost comisari legionari, ori participanți la asasinatele de la Jilava (atunci când erați copii) ?

Dar dacă pe „bază de dosar” s-ar „dovedi” că la vârsta de 2 ani ați fost agenți KGB? Sau - pur și simplu tu -, care suporti ura sutelor de indivizi foști informatori, pentru că ai cerut și ceri prin lege, deconspirarea Securității, să fii acuzat ca agent al Securității ori om al lui Iliescu și Măgureanu ?!

În rest vă rog să citiți cu atenție „dezavuarea” mea, semnată de Tripa și Bardac, care a fost tipărită în câteva mii de exemplare și bântuie țara și străinătatea. Am anexat-o la această scrisoare.

Luati la rând lista propunerilor din parlament a grupării Tripa și întrebați-vă ce au avut comun cu asociația un Lup (impostor dovedit), un Manea, Gabrielescu, Galbeni sau chiar Tocaci, Cristescu etc.

Se face mare caz pentru că mi-am făcut și datoria muncii. Este adevărat că după șapte ani am trăit în plin munte, într-o baracă de stufit, cu lampă și șobolani, prin cinstea și competența de care am dat dovadă, am ajuns să fiu respectat atât pe linia ierarhică, cât și de muncitori de care eram legat. N-am

făcut nici un compromis, ba dimpotrivă la cererea de a-mi face reabilitarea eu am refuzat categoric fiind hotărât să plec din șantier.

După căsătorie, nevoia de bani m-a obligat într-un fel să accept după mari insistențe șefia unuia dintre cele mai grele șantiere forestiere (șantier de gr. V, unde nu era nevoie decât de studii medii). Precizez că între cei 7 șefi de șantiere ai întreprinderii, 4 erau în situația mea și numai 3 ingineri. Am făcut (prin muncă și ajutat de cei aproape 30 muncitori foști deținuți politici, cum și de maiștri și inginerii proveniți tot din lumea noastră) cel mai bun șantier din minister. Astfel au venit de la sine – fără să le cer eu –, funcții și decorația care a fost în întregime opera directorului meu general, care mă aprecia foarte mult. Acesta a recurs la solicitarea decorării pe lista cu maiștri a Trustului, din proprie inițiativă, fără să mă consulte, crezând că va scăpa astfel de presiunile care se făceau asupra sa, pentru înlocuirea mea ca fiind fost deținut politic. Cât privește pe Ceaușescu, nu l-am văzut decât o singură dată pe stradă de la o distanță de 20-30 m. Nu mi-a înmânat deci nici-o decorație. Așa cum am mai spus-o de câteva ori, acest act cunoscut de mii de oameni a fost făcut prin publicarea în presă, deci nu tănuț cum o fac aceia dintre care se duc și azi, așa cum au făcut-o și după eliberare, la case conspirative, pentru a-și depune notele informative.

Iată de ce n-am nici un motiv să mă consider vinovat de ceva, pentru că această poveste n-a avut nici-o legătură cu principiile și convingerile mele politice, la care n-am renunțat niciodată. Cel mult cu munca depusă.

De altfel câțiva președinți de filiale mi-au comunicat că mai sunt foști deținuți politici (apreciați) care au fost decorați. Deci nici măcar nu sunt singurul.

Reamintesc că majoritatea foștilor deținuți politici au lucrat în construcții, contribuind cu toată ființa și cinstea lor la ridicarea unor obiective sociale, culturale și economice de care ne mândrim și astăzi.

După ce mi-au răscolit toată viața, cheltuindu-se milioane, SRI-ul și puterea reprezentată prin Ciuceanu, au făcut o mare descoperire. Au găsit un interviu la care particip și eu printre cele 3-4 persoane. La întrebarea ziaristei privind rolul muncitorilor membri de partid la realizarea microhidrocentralei respective, răspunsul meu a fost sec și cam astfel „Puteți să vorbiți cu maistrul Voicu care are o echipă foarte bună. Găsiți acolo și membri de partid”. În interviu n-a fost trecut exact răspunsul meu.

Și pentru a da satisfacție lui Teo, repet ceea ce am scris în presă, am expus în fotocopii la expoziții, am spus-o la Congrese; declarând următoarele:

Subsemnatul CTD, am suferit în perioada comunistă cinci arestări (1945, 1946, 1948, 1949-1953 și 1958-1964) fiind condamnat în 1951 și 1959, la 26 ani și jumătate muncă silnică, pentru crimă de uneltire, executând peste 10 ani DETENȚIE POLITICĂ și 2 ani D.O. (în afara celor 5 luni fugar și în afara exmatriculării din facultate pentru activitate „anti-democratică”).

Practic am intrat la 22 ani și am ieșit din vâltoare la 36 ani.

Ceea ce reprezintă însă mândria mea este faptul că am fost în anchetele securității bătut bestial și torturat, o perioadă atât de lungă cum nu știu câți au mai fost (1949-1951, 1958-1959, ca să nu mai amintesc de cele 2 luni din 1948 și o lună în 1963). Și cu toate acestea Ticu Dumitrescu a rezistat, nu și-a denunțat măcar un singur om, n-a recunoscut nici acuzațiile și nici scenariile Securității, Credeți că a fost ușor, că a fost puțin? Amintiți-vă, că ați fi schimbat o zi de anchetă, pe 1-2 luni de închisoare.

Sau spuneți-mi câți dintre D-vs ați scris pe declarații – torturat fiind: Refuz să semnez ! Ori la câți s-a ajuns să le eșueze procesul, pentru ca la reluarea acțiunii, să primească 23 ani MS ?

Desfid pe oricare dintre detractorii mei care au pus în

discuție dârzenia, rezistența și suferința mea din anii de anchete și de temnițe – sau consecvența mea morală și politică de după eliberare. Nu calificativele de „fanatic” și „înrațit” sau „nereeducabil”, care se găsesc pe fișele mele de detenție spun totul, ci mai ales ancheta și torturarea mea de către grupul de securiști conduși de cpt. Maruneac (Regionala de Sec. Suceava) în nov.-dec. 1963, atunci când deja eşaloanele de deținuți părăseau închisorile, pentru ca în următoarele 5-6 luni să nu mai rămână unul.

Spuneți voi cei care ați fost atunci prin diferite închisori dacă ați mai auzit de un alt caz. Ei bine, mie și altor câțiva deținuți politici de la Botoșani, urma să ni se însceneze un proces – sub acuzația de (auziți D-vs) organizarea unei evadări în masă. Scopul: o condamnare de drept comun, care le-ar fi dat posibilitatea să nu mă elibereze din închisoare. Asta echivalând cu o condamnare la moarte, pentru că starea sănătății mele era foarte gravă (ca să pot merge pe picioarele mele, înainte de eliberare am fost tratat 2 luni la Văcărești).

Făcând această spovedanie, vă întreb acum pe cei de bună credință, dacă nu înțelegeți și cum vă explicați atitudinea mea de după Dec. 89, cu intransigența și încrâncenarea mea?

Sper ca în actuala legislatură să pot trece proiectul de lege privind deconspirarea securității și să-mi pot face în mod public propriul dosar, pe care deși îl am nu-l pot încă publica (cu titlul personal stă la îndemâna oricărui D-vs).

Trebuie să vă mai aduc la cunoștință și faptul că fiica mea este astăzi avocat, după o strălucită perioadă de studiu. Marcată însă de amenințările și presiunile ce s-au organizat asupra familiei mele și-a făcut lucrarea de diplomă cu subiectul „Infracțiuni la demnitatea persoanei”, pentru care a luat nota 10. Studiind mai departe acest gen de infracțiuni, care-au afectat-o profund prin tot ce-a îndurat tatăl ei, vrea să devină un specialist în materie.

Așa se face că printre primele procese pe care le are pe

rol sunt trei deschise împotriva detractorilor mei, pe care nu cred că-i mai poate salva nici Iliescu, nici D-l Măgureanu.

A venit deci vremea când oameni ca Radu Ciuceanu, Tripa, Bardac, Fronea etc., ori redacții de ziare (spre ex. Vocea României) vor răspunde penal. Unul din procese se va judeca curând pe fond. În fine, punct și de la capăt!

Cred însă ca acum, după rezultatele microscopice realizate de Partidul pentru Patrie, Partidul Nemembrilor de Partid și al Fostilor Deținuți Politici, cum și Partidul Liberal - Creștin - Ciuceanu, această problemă este perimată. Nu trebuie uitat că toate cele trei așa zise partide și-au susținut propaganda electorală în numele fostilor deținuți politici. După cum nu trebuie să uităm, eșecul din alegerile trecute când în două județe, filialele au depus liste AFDPR, rezultatele fiind tot atât de dezaastroase.

Rezultă deci că destinul AFDPR nu poate fi altul decât acela de a se stinge de la sine, prin dispariția rând pe rând a membrilor săi. Ca și a veteranilor de război.

Problema care trebuie să ne îngrijoreze este aceea a păstrării până la sfârșit a imaginii asociației, cu demnitatea și consecvența morală și politică cunoscută.

O carte de vizită pe care trupa lui Ciuceanu cu tot sprijinul și logistica de care a dispus, n-a reușit să o murdărească.

Ceea ce devine însă alarmant, cu fiecare zi ce trece este faptul că începând de la Conducerea AFDPR și mergând până la cele de la filiale, scade dramatic numărul membrilor valizi sau chiar în viață.

În fiecare zi ne cad oameni de valoare, activi și atât de necesari pentru menținerea structurilor statutare ale asociației.

Am urmărit cu atenție și am constatat cu teamă și durere că la adunările noastre generale, numărul celor care au curajul să înfrunte vremea și timpul de participare, scade dramatic.

S-a ajuns în multe filiale ca acei care duc greul efectiv să fie 3-4 persoane.